

Веднѣжъ въ Гюргево вѣрвеше той изъ улицата — съгльжда че единъ солдатинъ плаче.

— Ахъ ти баба!..... Защо ревешъ Срамъ!.....

Солдатинтъ са отдръпнѣ.

— Е, какво ти е..... Какво таквозъ са случн.....

Той са превива.....

— Казвай, не са бой.....

Оказа са че солдатинтъ получилъ писмо отъ домътъ си. Нужда въ семейството, кравата умрѣла, дългътъ навилъ, неплодородие, гладъ.

— Тѣй трѣбаше и да кажешъ, а не да плачешъ. Грамотенъ ли си?

— Грамотенъ.

— И да пишешъ умѣешъ?

— Умѣя.

— На ти петдесѣтъ рубли, проводи ги днесъ у дома, чувашъ ли Ще да ти кажтъ какъ да сторишъ това... И квитанцията донеси на мене.....

Отзивчивостта за чуждата нужда и жалость до край не оставяше Скобелева. Мене ми разказваше Духовникъ, че Михаилъ Дмитриевичъ не взималъ никога жалование то си на корпусенъ командиръ. То безпакъжанне отиваше за добри дѣла. Огъ венчиктъ краица на Россия са обръцахъ къмъ него, даже часто съ ничтожни прозби, ту за пособие, ту за покровителство, ту за защита. Обръцахъ са и уволненитъ солдати, и граждани, и селяне, и священници Веднѣжъ нѣкоя си Минска бабичка проводила писмо за че мжжъ ѝ продалъ и пепилъ кюрчето ѝ. За честь на Скобелева трѣба да кажемъ, че въ този случай за него не бихъ ни голѣмитъ ни малкитъ прозби. Той съвършенно правилно разсѣждаваше, че за бабичката зимната дрѣха тѣй сжщо е пуждна, както на уволнениитъ притесняванъ въ селото солдатинъ — неговото прѣпитанне. *И ни една таквъзъ прозба не бѣше оставена безъ внимание.* Той провождаше пари, трудяше са, моляше са Въ Москва веднѣжъ азъ вѣрвахъ съ него по Николайската улица. Тутака са спуща при него единъ селянинъ.

— Казуватъ, батюшка генералъ, че ти си сжщия Скобелевъ.

— Азъ.....

— Благодаря ти, родимий Избави ма ти мене..... Отъ голѣма бѣда избави..... Богъ да ти даде.....